

**Chương 291: Giải Đấu Năm Nhất (4) -
Reinhardt & Richard Howlman**
(Số từ: 3106)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:47 AM 12/04/2023

Thanh đại kiếm, Zweihander, vung về phía tôi.

*Kang!

Tôi đỡ thanh kiếm của hắn ta bằng thanh kiếm của mình, vặn nó để đẩy nó ra ngoài, rồi chuyển sang tư thế bán kiếm, đâm thẳng vào cổ hắn.

Một người nghiệp dư sẽ lộ cổ và kết thúc ở đây.

Tuy nhiên, đối thủ của tôi là một võ sĩ bản thủ và mặc dù Richard đang bị kích động, nhưng kỹ năng của tên này là không thể phủ nhận.

Richard đẩy thanh kiếm đang trượt của mình lên theo đường chéo, móc lưỡi kiếm của tôi bằng móc đỡ của Zweihander và đẩy lùi nó.

Trong một cuộc thi sức mạnh hoặc trọng lượng vũ khí, cố gắng đẩy thanh kiếm của mình vào sâu hơn là điều ngu ngốc.

*Kang!

Tôi rút thanh kiếm của mình theo đường chéo và tạo khoảng cách giữa chúng tôi. Richard Howlman nhanh chóng thay đổi lập trường.

*Kang! Kang! Cạch!

Một số trao đổi chiêu thức sau đó.

Richard đã giữ tôi ở lại bằng cách tận dụng tầm với xa hơn của mình. Đó là một chiến lược tốt và không có nguy hiểm ngay cả khi nó không hiệu quả.

Không có lý do gì để không sử dụng một lợi thế áp đảo. Richard chỉ đơn giản là làm hết sức mình.

Người có tầm với xa hơn luôn có thể chủ động, trong khi người thấp hơn phải chịu thiệt thòi khi phải rút ngắn khoảng cách.

Đó là lý do tại sao chiến đấu với những đối thủ cầm giáo bằng kiếm rất khó chịu. Trong vòng sơ loại, tôi đã nghiền nát những người sử dụng giáo bằng [sức mạnh thể chất] của mình hơn là kỹ năng.

Mặc dù vũ khí của đối thủ của tôi không phải là giáo, nhưng sự khác biệt về tầm với là rất đáng kể.

Và còn một điều nữa.

*Kang!

Thanh kiếm của Richard nặng hơn của tôi rất nhiều.

Do đó, giới hạn trọng lượng mà mũi kiếm mang theo nhất định phải khác.

Đó là một vũ khí khó sử dụng, nhưng nếu được sử dụng tốt, nó có thể hiệu quả như một vũ khí cùn. Và Richard có các điều kiện thể chất và sinh lý cần thiết để xử lý Zweihander.

"Làm sao mà, mày mạnh miệng như vậy, nhưng hiện tại lúc chúng ta đang đánh nhau, mày lại chột vật thể kia?"

Richard Howlman chế nhạo tôi với một nụ cười nham hiểm.

Đối với những người khác, có vẻ như tôi đang ở thế thua cuộc, và trên thực tế, tôi đang bị đẩy lùi.

"Đừng có nói lung tung trong một trận đấu thiêng liêng. Lau mồ hôi đi nhóc."

"Hì hì."

Mặc dù Richard đang cười, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự thiếu kiên nhẫn của hắn.

Cho dù Richard có vượt trội về thể chất như thế nào, trọng lượng của vũ khí đó là đáng kể.

Richard hẳn đã luyện tập rất nhiều, nhưng cận chiến chắc chắn sẽ tiêu tốn rất nhiều thể lực và năng lượng.

Điều này khác với tập thể dục đơn giản.

Điều kiện tiên quyết của một cuộc chiến là sự mệt mỏi trong trận chiến bắt đầu.

Có thể chủ động nghĩa là hắn ta phải liên tục sử dụng lợi thế đó và duy trì thế tấn công.

Tôi bình tĩnh rút lui, đơn giản là chấp nhận bất lợi khi không nắm được thế chủ động do chênh lệch tầm với.

Một.

Khi có cơ hội, tôi sẽ tấn công.

Cả hai chúng tôi đều không phải là Ludwig, vì vậy sức chịu đựng của chúng tôi không phải là vô hạn. Richard thiếu kiên nhẫn, còn tôi thì đang tìm sơ hở.

Nếu tôi không thể làm gì với những bất lợi bắt nguồn từ sự khác biệt về vũ khí của chúng tôi, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc khai thác những điểm yếu mà hắn ta có.

*Kang! Kang! Kang!

Tôi bình tĩnh lùi lại và thỉnh thoảng né sang một bên, khiến hắn ta tấn công và tránh nó.

Mất kiên nhẫn hơn.

Một chút nữa.

Vội vàng hơn một chút.

Tôi dụ tên này bằng cách lùi lại, rút ra đòn tấn công của hắn.

Richard giữ thanh kiếm của mình trong tư thế dài, với tay phải trên cán và tay trái trên ricasso, đâm ngược lại.

Mặc dù được cầm trong một chuôi ngắn, nhưng nó là một thanh kiếm hai tay khủng khiếp ngay từ

đầu. Ngay cả khi được giữ như vậy, tầm với của nó vẫn xa hơn nhiều so với vũ khí của tôi.

Một cú đâm ngược về cơ bản là một cú đâm hướng xuống hơn là một cú đâm thẳng.

Khoảng cách giữa hai tay cầm kiếm càng rộng thì càng dễ cân bằng trọng lượng và lực càng mạnh.

Để chống lại cú đánh hướng xuống đó, chắc chắn tôi phải nâng và đẩy theo kiểu nửa kiếm, nhưng Richard cũng đang tác dụng lực theo kiểu nửa kiếm. Nếu tôi muốn đáp trả cú đâm từ trên xuống của hắn ta, tôi phải sử dụng kiểu bán kiếm tương tự và đẩy.

Tuy nhiên, thanh kiếm của tên đó có móc đỡ, trong khi thanh kiếm của tôi thì không.

Vì vậy, ngay cả khi tôi giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh sức mạnh, móc đỡ trên thanh kiếm của Richard sẽ chặn tôi, nhưng nếu tôi bị đẩy lùi, bàn tay cầm kiếm của tôi sẽ bị lưỡi kiếm của hắn ta cắt đứt khi nó trượt.

Sự khác biệt về vũ khí.

Một số tùy chọn trở nên bất khả thi do sự khác biệt đó, trong khi những tùy chọn khác trở nên khả thi.

Rất khó để đẩy hoặc làm chệch hướng chống lại cú đâm ngược của Richard. Nếu tôi vung kiếm một cách vụng về, tôi sẽ là người bị đẩy lùi.

Cú đâm ngược của tên đó.

Từ động thái đơn lẻ đó, chuỗi đánh giá và ra quyết định này diễn ra gần như đồng thời.

Từ một đến mười.

Một số điều đó đã được học trong lớp, nhưng việc nhận ra thực sự đã đến nhờ Ellen.

Ellen đã dạy tôi nhiều phương pháp tấn công và phòng thủ thay đổi tùy thuộc vào số lượng vũ khí mà cô ấy sử dụng.

Trong tình huống này, việc chặn một cú đâm gần như vậy bằng kỹ thuật nửa kiếm chống lại đối thủ bằng vũ khí đó là hành động tự sát.

Ngay lập tức, phán đoán phát sinh không phải từ cái đầu mà từ cơ thể.

Một ký ức đã được hiện thân.

Tôi có nên gọi nó là phản xạ cột sống không?

Sau vô số lần luyện tập và rèn luyện, tôi không còn rút ra kết luận từ suy nghĩ của mình nữa. Tôi đã đạt đến trạng thái mà cơ thể tôi nhớ lại ký ức vì tôi đã va chạm quá nhiều lần.

Trong số tất cả những gì tôi có, đây là thành quả lao động duy nhất của tôi.

Ngay cả khi nó được gọi là vật sở hữu duy nhất của tôi kiếm được từ mồ hôi, đã bị phá vỡ, bị lấn, bị đánh, bị đánh gục và bị đánh nhiều lần đến mức cơ thể tôi không thể không nhớ, thì đó cũng không phải là cường điệu.

Đây không phải là một gian lận.

Theo kiến thức chung mà tôi có được từ Ellen, trong một tình huống có sự khác biệt về vũ khí như vậy, tôi nên tránh một đòn tấn công mạnh mẽ từ trên xuống thay vì đẩy nó ra xa.

Cả Richard và tôi đều không lãng phí thời gian ở Temple, vì vậy không có lý do gì để đánh giá thấp nhau trước tinh thần cạnh tranh.

Richard có lẽ cũng không nghĩ rằng cuộc tấn công này sẽ hiệu quả.

Chắc hẳn trong đầu hẳn ta đã có sự tính toán rõ ràng. Rốt cuộc, những trận chiến như vậy là cả về thể chất và chiến lược.

Richard cho rằng tôi sẽ tránh được cú đâm từ trên xuống của mình và thiết kế một đòn tấn công phái sinh khác trong tình huống đó sau khi khiến tôi phải né nó.

Nếu tôi né sang một bên hoặc lùi lại, hẳn ta có thể sẽ thiết kế một đòn tấn công phái sinh giúp nhanh chóng thay đổi chuỗi kiếm của mình để đâm hoặc vung sang một hướng khác.

Khi thanh kiếm của Richard giáng xuống, tên đó tạo ra những thiết kế như vậy, và tôi tạo ra những kế hoạch để ngăn chặn chúng.

Điều quan trọng là:

Trong một tình huống chung với một phán đoán chung, phản ứng chính xác trong tình huống này là trốn tránh.

Tuy nhiên.

Tôi đưa ra nhận định là không nên.

Tình huống mà Richard nghĩ rằng tôi không thể thực hiện.

Với điều đó, tôi phân tán toàn bộ kế hoạch của mình.

Tôi nâng thanh kiếm đang vung xuống của mình.

Trong một tình huống mà trọng lượng, tầm với và thể chất của đối thủ đều vượt trội hơn tôi, tôi sẽ thực hiện nước đi tồi tệ nhất.

Trong một tình huống điển hình, đó sẽ là động thái tồi tệ nhất.

Nhưng tôi không phải là điển hình.

Tôi dồn hết sức lực vào một nhát kiếm duy nhất.

Một đòn duy nhất.

*Kanggg!

“!”

Tôi là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].

Khả năng đạt được điều gì đó phi thường chắc chắn là một phần sức mạnh của tôi.

Với một sức mạnh bùng nổ đột ngột, tôi gạt thanh kiếm của Richard ra và đâm nửa thanh kiếm mà

tôi đang giữ ở phần ngực lộ ra của tên này về phía cổ hắn.

*Loé!

Richard Howlman, với đôi mắt mở to, được triệu hồi ngược bởi Cổ vật triệu hồi.

Đánh chí mạng thành công.

-Hiệp đầu tiên! Reinhardt dành chiến thắng!

Đó là chiến thắng của tôi.

***

—BO5, người đầu tiên giành được ba trận thắng.

Tổng cộng 3 trận thắng, 0 trận thua.

-Royal Class Reinhardt kết thúc trận đấu chính của giải đấu năm nhất mà không thua một trận nào!

-Ồhhhh!

Tôi đang lặng lẽ quan sát Richard Howlman, người đã được triệu tập trở lại địa điểm tổ chức giải đấu sau khi triệu tập ngược lại.

Richard không biết rằng tôi là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên].

Và vì đây không phải là truyện tranh dành cho con trai, nên tôi không buồn giải thích với hắn rằng tôi thực sự là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] và các chi tiết về khả năng của tôi.

Vì vậy, có lẽ Richard nghĩ rằng tôi đã thực hiện một trò lừa bịp kỳ lạ nào đó.

Tất nhiên, tôi đã sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] trong tất cả các trận chiến trước đây của mình. Tuy nhiên, tôi đã không sử dụng khả năng [Tự đề xuất] của mình trong một cuộc tấn công tập trung. Rốt cuộc, một sơ hở duy nhất trong một trận chiến có thể dẫn đến thất bại, vì vậy tôi chỉ chịu đựng các cuộc tấn công của Richard một cách bình thường và bùng nổ sức mạnh trong giây lát. Tôi chỉ cần tìm một sơ hở ngắn ngủi và thâm nhập.

Richard thậm chí còn không biết mình đã bị đánh bằng thứ gì. Tên đó hẳn đã cảm thấy bị mê hoặc. Richard hẳn đã nghĩ rằng mình đã đánh giá rõ ràng khả năng của đối thủ, nhưng đột nhiên, có vẻ như một lực mạnh bất thường đã được giải phóng trong giây lát.

"Mày... mày dùng thủ đoạn gì đó... nhất định là gian lận..."

Richard Howlman gầm gừ cay đắng.

Tôi chẳng buồn giải thích với hắn ta.

"Thiếu thông tin về đối thủ là sai lầm của mày."

Ngay cả khi Richard tuyên bố gian lận, thì không có quy tắc nào cấm những người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] tham gia, vì vậy điều đó thật vô nghĩa.

Tôi đã thắng rồi.

Vì vậy, tôi không định khiêu khích Richard hay xát muối vào vết thương của hắn.

Tất cả những gì còn lại đối với tôi là chiến thắng chính của Bảng A.

bất bại.

Tôi đã thành công trong việc giảm thiểu việc sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và đạt được điều đó.

Mặc dù các trận chiến của tôi diễn ra khá nhạt nhẽo theo cách này, nhưng tôi vẫn tiếp tục chuỗi trận bất bại của mình mà không có tổn thất cố định nào. Tiếng hò reo của khán giả cuồng nhiệt.

Lúc đầu, nó hơi căng thẳng, nhưng sau một vài lần, vô số ánh mắt của mọi người nhìn tôi không cảm thấy đáng sợ, cũng không đặc biệt thú vị.

Nhiều người đang theo dõi tôi trên khán đài.

Tôi đang theo dõi những người mong muốn chiến thắng của tôi.

Bán kết, và nếu tôi thắng ở đó, trận chung kết.

Bây giờ, chỉ còn hai trận đấu nữa.

***

Tôi đã xem tất cả các trận đấu còn lại.

Giống như tôi, Grayden Amorel đã kết thúc với ba trận thắng liên tiếp và không có trận thua nào.

Ludwig kết thúc với thành tích ba trận thắng và hai trận thua sau một trận cận chiến.

Scarlett đầu tiên giành được hai chiến thắng, sau đó thua một set, cuối cùng kết thúc với ba trận thắng và một trận thua.

Đúng như dự đoán, mọi người đều lọt vào trận bán kết, mặc dù điểm số của các set có khác nhau.

Tất cả các thành viên của Class Đặc biệt đều thắng tiến.

Sau khi giải đấu chính của năm đầu tiên kết thúc, một thời gian nghỉ ngơi ngắn đã được đưa ra, và khán giả sẽ nghỉ ngơi hoặc ngồi yên tại chỗ của họ.

Ngoài ra, các cặp đấu bán kết đã được xác định ngay lập tức.

Mắt tôi chạm mắt Scarlett.

"Ah... Reinhardt."

"Chà, hóa ra là thế này."

Scarlett và tôi.

"Ludwig phải không? Rất vui được gặp cậu."

"Tôi cũng vậy!"

Grayden Amorel và Ludwig.

Trận bán kết đã được thiết lập như thế này.

Vì tất cả mọi người đều là những đối thủ đáng gờm, tôi chỉ có thể nghĩ rằng chúng tôi phải đối mặt với ai không quan trọng. [Tăng cường sức

mạnh ma thuật] sẽ là chìa khóa cho cuộc thách đấu này.

Yếu tố quyết định để giành chiến thắng sẽ là thời điểm sử dụng sức mạnh này, thứ không thể sử dụng nhiều lần và liệu một người có thể chịu đựng được hậu quả hay không.

Việc trận chung kết diễn ra vào ngày mai khiến tôi cảm thấy bất an.

Tôi nghĩ rằng lễ hội kéo dài một tuần sẽ rất dài, nhưng vì có rất nhiều sự kiện nên những người tham gia phải chịu đựng lịch trình dày đặc.

Trận chung kết sẽ không phải là kết thúc.

Bất kể kết quả thế nào, tôi vẫn phải tham gia cuộc thi Cosplay Nữ Sinh vào thứ Tư.

"..."

"Reinhardt, có chuyện gì sao?"

"Không có gì."

Khi về mặt tôi đột nhiên tối sầm lại, Ludwig và Scarlett kiểm tra tôi.

"Làm tốt lắm mọi người!"

Khi chúng tôi rời sân vận động để trở về ký túc xá, Charlotte đã ở đó để chào đón chúng tôi.

Charlotte và phần còn lại của Class B.

Và hầu hết Class A. Ellen và Harriet không nói nhiều, nhưng cảm xúc của họ thể hiện rõ qua nét mặt.

"Đáng lẽ tôi cũng nên tham gia. Tôi có thể hạ gục tất cả bọn chúng chỉ bằng một đòn."

Liana đang đưa ra một nhận xét lố bịch trong khi gãi tai.

Có vẻ như tất cả mọi người ngoại trừ Bertus đều ở đó.

Ba anh em ngủ ngốc, Heinrich và cả Cliffman đều ở đây.

Không, tôi đã thấy Cliffman, nhưng họ cũng ở đó chứ? Họ đã ở đâu?

...Có vẻ như họ đang ngồi ở phía bên kia, và tôi không để ý đến họ.

Olivia Lanze, Redina và cả Saviolin Tana đều có mặt.

"Kouhai! Nghe nói cậu đã trở thành cao thủ đánh nhau!"

"Có cần phải nói như vậy không? Chỉ cần nói 'làm tốt lắm'."

"Đúng vậy, sẽ là lạ nếu cậu không thể làm điều đó sau tất cả những lần đánh và bị đánh!"

Redina cười và nắm lấy tay tôi.

"Tất cả chúng ta đã quyết định cùng nhau đi ăn món gì đó thật ngon! Đi nào!"

Có vẻ như cả Class A và Class B, tất cả những người tham gia, đã tụ tập để ăn mừng thử thách thành công của mọi người trong vòng chính.

Trong câu chuyện gốc, Class A và B có mối quan hệ cạnh tranh, liên tục cãi nhau và cắn nhau, với một mối quan hệ khủng khiếp. Mặc dù Class A đơn phương quấy rối Class B, nhưng Class B cũng không thích Class A.

Tuy nhiên, lúc này hai lớp đã tụ tập lại, nói chuyện với nhau và lên kế hoạch đi chơi đâu đó để ăn mừng ngày trọng đại này.

-Cậu sẽ tham gia giải đấu liên khối sao?

-À, vâng.

-Tôi nghe nói đã lâu rồi mới có sinh viên chuyên ngành ma thuật tham gia. Nó khá ấn tượng.

-...Tôi sẽ cố hết sức.

-Ừm, tôi nghe nói cậu rất tuyệt vời.

-Chà, không phải là tuyệt vời sao?!

Mặc dù Harriet có vẻ không thân thiết lắm với Charlotte, nhưng cô ấy đang dẫn dắt cuộc trò chuyện.

"Đi thôi, Reinhardt."

Ludwig mỉm cười và kéo tay tôi.

Mọi người đều dẫn đường.

Tôi chợt nhận ra mình là một phần của khung cảnh này.

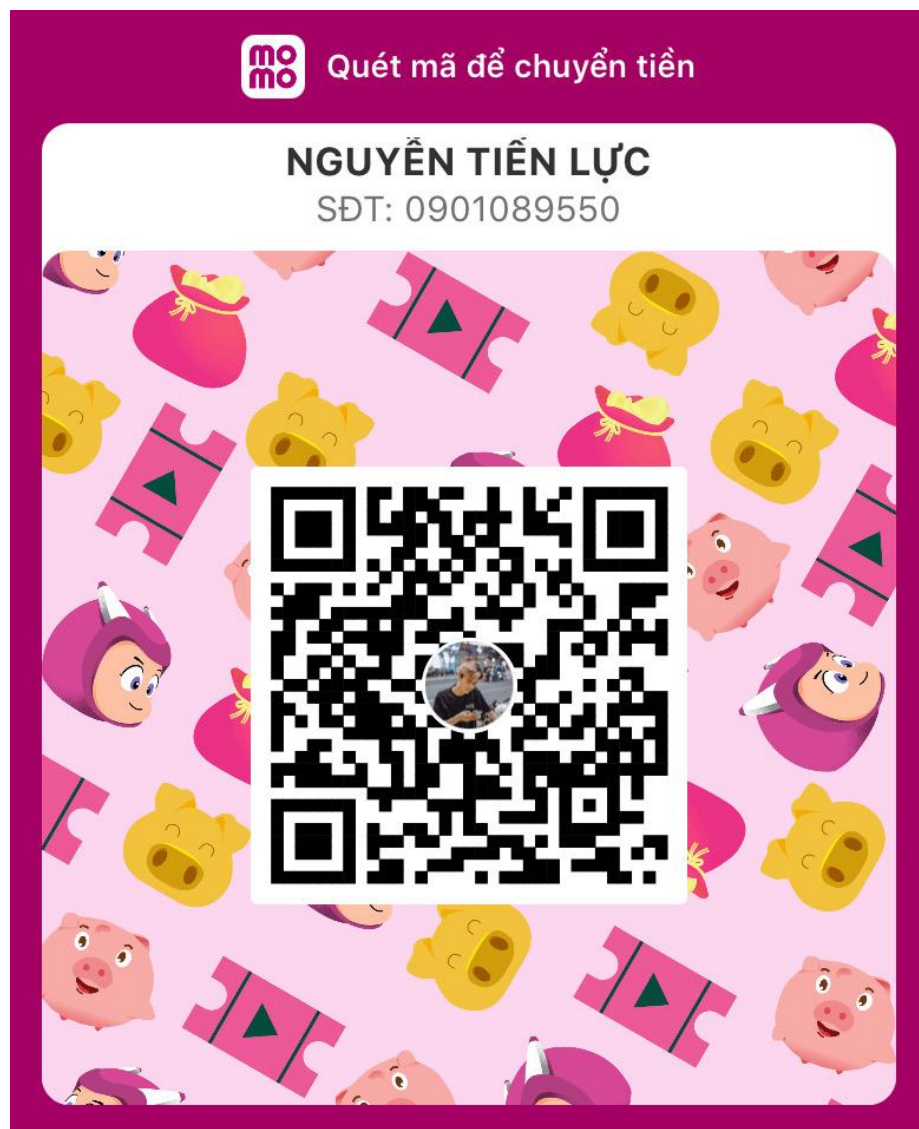
Tôi thấy mối quan hệ giữa mọi người đã thay đổi vì tôi.

Đó không phải là cố ý, nhưng tình hình đã diễn ra một cách hoàn hảo.

Mọi thứ đều hoàn hảo.

Gần như quá hoàn hảo.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading